

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 300/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jindřichom Stoszekom, advokátom, Černyševského 26, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Asan 8/2021 z 2. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým rozsudkom v označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznať náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutých rozhodnutí vyplýva nasledujúci stav veci:

2.1. Sťažovateľ bol personálnym rozkazom č. 7805 zo 14. novembra 2017 (ďalej len „personálny rozkaz“) vydaným riaditeľom personálneho úradu prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka podľa § 83 ods. 1 písm. e) zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona č. 281/2015 Z. z.“), pretože bol právoplatne odsúdený za prečin, ktorý je úmyselným trestným činom. Proti označenému personálnemu rozkazu podal odvolanie, o ktorom rozhodol náčelník Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky rozhodnutím

č. KaGŠ-147/3-237/2017-PravO z 25. januára 2018 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ podal žalobu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2 S 58/2018-59 z 28. októbra 2020 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“) tak, že žalobu sťažovateľa zamietol. V odôvodnení svojho rozsudku krajský súd konštatoval, že z hľadiska skutkového stavu bolo nesporné, že žalobca bol trestným rozkazom uznaný za vinného zo spáchania úmyselného prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky. K námietke sťažovateľa, že personálny rozkaz odkazoval na trestný rozkaz s nesprávne vymedzeným trestom (v skutočnosti bol uložený iný trest, ako uvádzal trestný rozkaz zaslaný súdom formou mailu oproti doručenému rozkazu v písomnej forme, pozn.). Krajský súd uviedol, že išlo o formálnu chybu a táto bola nesprávne reflektovaná aj v odôvodneniach napadnutých rozhodnutí. Za podstatné však považoval, že sťažovateľ bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, čo podľa § 83 ods. 1 písm. e) zákona č. 281/2015 Z. z. obligatórne vedie k postupu, ktorý má za následok skončenie služobného pomeru profesionálneho vojaka. Zrušenie žalobou napadnutých rozhodnutí správnych orgánov len z dôvodu odstránenia tohto nedostatku (nesprávna identifikácia trestu, pozn.) by viedlo len k zopakovaniu administratívneho konania s rovnakým výsledkom, a tento postup vylučuje judikatúra (R 122/2003, R 103/2011) (bod 28 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd dospel k záveru, že nie je možné konštatovať porušenie zákona zo strany žalovaného, resp. pochybenie takej intenzity, ktoré by malo za následok porušenie zákonných ustanovení a spôsobili by nezákonnosť napadnutých rozhodnutí, preto konštatoval, že neexistuje žiaden z namietaných dôvodov na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného, preto žalobu podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) ako nedôvodnú zamietol (bod 30 rozsudku súdu prvej inštancie).

2.2. Sťažovateľ podal proti rozsudku súdu prvej inštancie kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom tak, že ju zamietol. V odôvodnení svojho rozsudku v podstatnom uviedol, že skutočnosť, že výška trestu nebola správne identifikovaná v preskúmanom rozhodnutí, nemožno považovať za takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia a na základe ktorej by bolo potrebné preskúmané rozhodnutie zrušiť (bod 12 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Najvyšší správny súd konštatoval, že skutkový stav danej veci, ako aj právna kvalifikácia skutku sa žiadnym spôsobom v oboch zneniach trestného rozkazu nezmenili, pretože v oboch zneniach trestného rozkazu bolo uvedené, že sťažovateľ spáchal prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, a z toho dôvodu bol právoplatne odsúdený za prečin, ktorý je úmyselným trestným činom. Odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia trpí vadami, avšak formálne zopakovanie administratívneho konania nepredstavuje pre sťažovateľa vo vzťahu k skutkovej stránke veci reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech (bod 14 odôvodnenia napadnutého rozsudku). V súvislosti s tvrdeniami sťažovateľa, že evidované odsúdenie na (neexistujúci) trest odňatia slobody má negatívny vplyv na jeho život aj v súčasnosti (sťažovateľovi odmietajú vydať zbrojný preukaz a táto evidencia sa premieta aj na dopravnom inšpektoráte v súvislosti s ukončením trestu zákazu činnosti a vrátením vodičského oprávnenia), najvyšší správny súd uviedol, že tieto námietky sú nedôvodné. Kasačný súd v tomto konaní na ne nemohol neprihliadať, pretože nezakladajú také dotknutie na subjektívnych právach sťažovateľa, ktoré by bolo vyvolané priamo preskúmaným rozhodnutím a ktorému by preto mala prináležať správna súdna ochrana v tomto konaní v zmysle § 61 SSP (bod 16 odôvodnenia

napadnutého rozsudku). V tejto súvislosti najvyšší správny súd dodal, že na osobnej karte sťažovateľa a potvrdení o štátnej službe je uvedená len skutočnosť, že sťažovateľ bol prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka podľa § 83 ods. 1 písm. e) zákona č. 281/2015 Z. z., pretože bol odsúdený za prečin, ktorý je úmyselným trestným činom, t. j. na osobnej karte/potvrdení o štátnej službe nie je uvedená konkrétna povaha a výška trestu (bod 17 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Na základe uvedeného dospel k záveru, že konanie o správnosti rozhodnutia náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky o prepustení zo štátnej služby nemá žiaden vplyv na údaje uvedené v evidencii vodičov, obdobne zo spisu nevyplýva, že by preukázanie bezúhonnosti a spoľahlivosti na účely získania zbrojného preukazu priamo vychádzalo z preskúmaného rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru. Vychádzajúc z uvedených záverov, kasačný súd konštatoval, že sťažovateľ neuviedol žiadne také relevantné skutočnosti, ktorými by spochybnil vecnú správnosť rozsudku krajského súdu, preto kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú podľa § 461 SSP (body 17 až 22 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v sťažnosti argumentuje v prospech porušenia svojich práv napadnutým rozsudkom, pričom odôvodnenie a závery najvyššieho správneho súdu považuje za arbitrárne a nedostatočné. Svojím obsahom ide o totožnú argumentáciu, ktorú uplatnil už v priebehu konania pred správnym súdom, ako aj pred kasačným súdom v rámci svojej sťažnosti. Tvrdí, že k prepusteniu zo služobného pomeru došlo z formálneho dôvodu – na základe nulitného trestného rozkazu, preto sa domáhal revízie správneho konania. Súd podľa názoru sťažovateľa nemôže prejudikovať, ako by rozhodol správny orgán, nemá na to ani právomoc, pretože o takej otázke mu neprislúcha rozhodovať. Z uvedených dôvodov považuje súdne konanie za nespravodlivé.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je posúdenie, či najvyšší správny súd dal dostatočné a ústavno-konformné odpovede na výhrady sťažovateľa súvisiace s namietanou vadou rozhodnutia žalovaného.

5. Sťažnostná argumentácia, ako už bolo konštatované, bola v podstatných námietkach identická s argumentáciou, na ktorú kasačný súd poskytol relevantné odpovede. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu odôvodnení rozhodnutí vo veci konajúcich správnych orgánov a súdov, považuje riešenie a výsledok sporu za spravodlivý, pričom na rozdiel od sťažovateľa považuje odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vrátane najvyššieho správneho súdu za dostatočné, argumentačne konzistentné, rešpektujúce na vec dopadajúcu právnu úpravu v kontexte rozhodných skutočností.

6. Namietaná vada ani podľa názoru ústavného súdu nemala ani len potenciálny vplyv na výsledok konania, ak by sa malo zopakovať, teda je možné konštatovať, že ani jeho zákonnosť. Sťažovateľ

v konaní pred kasačným súdom nepreukázal, že bol ukrátený na svojich právach, resp. že by v prípade zopakovania administratívneho konania toto konanie viedlo k odlišnému, pre neho priaznivejšiemu výsledku. Sťažovateľ v tomto smere ani v konaní pred ústavným súdom neprodukoval žiadne dôkazy ani argumentáciu, na základe ktorej by bolo možné dôjsť k záveru, že bol ukrátený na svojich právach, na čo najvyšší správny súd nereflektoval a v dôsledku čoho malo dôjsť k porušeniu jeho označených práv.

7. V zásade možno konštatovať, že len tie vady administratívnych rozhodnutí, ktoré po ich zrušení sú spôsobilé potenciálne priviesť iný výsledok administratívneho konania, sú relevantné pri preskúvaní ich zákonnosti v rámci správneho súdnictva. Uvedené vyplýva zo znenia § 177 ods. 1 v spojení s § 178 ods. 1 SSP, pretože predpokladom úspešnosti správnej žaloby je tvrdenie, že žalobca bol ukrátený na svojich subjektívnych právach, preto sa domáha ich ochrany v rámci správnej žaloby.

8. Sťažovateľ sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného v dôsledku ním namietanej vady spočívajúcej v tom, že personálny rozkaz vo svojom odôvodnení odkazoval na „nulitný“ trestný rozkaz, ktorý v správnej žalobe subsumoval pod dôvod zrušenia rozhodnutia podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP, teda sa domáhal ochrany svojich subjektívnych práv z dôvodu, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. Vychádzajúc však z obsahu rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj napadnutého rozsudku je potrebné konštatovať, že vo veci konajúce súdy dostatočným a ústavne konformným spôsobom reflektovali na označenú námietku sťažovateľa, keď mu zrozumiteľne a jasne vysvetlili, že rozhodnutie žalovaného bolo založené na existencii odsudzujúceho trestného rozkazu, ktorý zakladal zákonný dôvod obligatórneho prepustenia zo služobného pomeru profesionálneho vojaka [podľa § 83 ods. 1 písm. e) zákona č. 281/2015 Z. z.]. Na základe uvedenej úvahy potom dospeli k záveru o neexistencii sťažovateľom tvrdeného dôvodu pre zrušenie rozhodnutia žalovaného.

9. Napadnutý rozsudok je podľa názoru ústavného súdu riadne a zrozumiteľne odôvodnený, preto ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnený ani arbitrárny. Rovnako nie je možné dospieť k záveru, že by dôvody, na ktorých je založený, nezodpovedali skutkovému stavu, tak ako ho zistili vo veci konajúce správne orgány a jeho právneho posúdeniu. Skutočnosť, že v odôvodnení personálneho rozkazu je nesprávne uvedený iný druh trestu, ktorý bol sťažovateľovi trestným rozkazom uložený, ani podľa názoru ústavného súdu nemá vplyv na zákonnosť a nespornú existenciu skutkového základu pre aplikáciu označeného dôvodu prepustenia zo služobného pomeru. Sťažovateľ ani v tomto smere netvrdil, že materiálne existoval dôvod (neexistencia právoplatného odsúdenia za úmyselný trestný čin) zakladajúci vecnú nesprávnosť personálneho rozkazu, teda že by neexistoval správnym orgánom uvedený základ pre aplikáciu označeného ustanovenia zákona [§ 83 ods. 1 písm. e) zákona č. 281/2015 Z. z.].

10. K argumentácii sťažovateľa, že vo veci konajúce súdy nemohli prejedikovať, ako by dopadlo opätovné rozhodovanie správnych orgánov v prípade zrušenia vydaných rozhodnutí, ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach veci ide o tendenčné ničím nepodložené tvrdenie sťažovateľa, pretože,

vychádzajúc z rozhodných okolností veci, je zrejmé, že v rámci opakovaného administratívneho konania nebol žiaden dôvod na iný výsledok administratívneho konania a sťažovateľ v tomto smere neuviedol žiadne argumenty, ktoré by relevantným spôsobom spochybnili tento záver. Najvyšší správny súd zároveň neprejudikoval rozhodnutie administratívneho rozhodnutia, ako to tvrdí sťažovateľ, ale posudzoval intenzitu procesného pochybenia správneho orgánu z hľadiska jeho relevancie po prípadnom zrušení napadnutého rozhodnutia v súlade s konštantnou judikatúrou, ktorá zohľadňuje účel správne súdnictva. Týmto je účinná materiálna ochrana subjektívnych práv žalobcu, a nie dosiahnutie procesného purizmu v správnom konaní.

11. Keďže ústavný súd v napadnutom rozsudku najvyššieho správneho súdu prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľa za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné toto rozhodnutie hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné. Naopak, za daných okolností prípadu považuje ústavný súd dôvody, na základe ktorých sa sťažovateľ domáha ochrany svojich práv, za zneužitie práva podať ústavnú sťažnosť.

12. Ústavný súd tak dospel k záveru, že neexistuje relevantný súvis medzi namietanými právami sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces na jednej strane a napadnutým rozsudkom dovolacieho súdu na strane druhej. Na základe uvedeného sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu namietaných práv odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

13. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu